

1933 MÁRCIUS

ERDÉSZETI LAPOK

LXXII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

3. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1932. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. A magyar föld értéke.

Elég hosszú ideje hangoztattuk már, hogy az egész gazdasági válságnak az ú. n. tőke, lényegében pedig a tőkés osztály viselkedése az oka.

Jó néhány esztendeje adunk már kifejezést annak az igazságnak, hogy tisztességes munkával nem lehet megkeresni haszon-gyanánt azt, amit a tőkés a tőke használatáért a maga részére követel.

Halljuk a panaszokat, hogy csökkent az ingatlan „értéke” s ezért szegényedett el a gazda.

Hallunk különféle javaslatokat adósvédelemre, gazda-védelemre stb., amivel szemben azonban egyedül a hivatalos lap ezévi 48-ik számában megjelent 450/1933. P. M. számú rendelet mutat arra, hogy a kormány végre hajlandó odanyúlni, ahol a baj lényegében fészkel: a kamatterhekhez.

Vegyük egy kicsit sorra az egész kérdést és elemezzük a részleteit, mert csak így tudjuk megállapítani azt, hogy mennyiben jogos és mennyiben indokolt az ingatlan értékének csökkenésére vonatkozó kijelentés vagy a tőkének kamatkövetelési joga és erre vonatkozó szerződéseinek, megállapodásainak sérthetetlensége.

A legkapitalistább felfogás sem állíthatja azt, hogy a tőke munka nélkül csak valamit is tudna termelni, tehát értéket tudna produkálni.

A tőke munka nélkül csak spekulatív hasznokat tud elérni, ami pedig igen sokszor a termelő egzisztenciák ezreinek a romlását jelenti és sem nem erkölcsös, sem nem kívánatos!

Akár a legrégibb nemzetgazdasági elméleteket, akár a Schilling energia-teoriját vesszük is az elmélkedés alapjául, megállapíthatjuk azt, hogy a javakat, a használati értékeket szaporítani, szóval új értéket termelni, a munka egymagában is képes, ellenben a tőke, munka nélkül soha.

Az elért eredmény, nevezzük azt akár munka-eredménynek, akár haszonnak, elsősorban és túlnyomó részben a munka eredménye és a munka érdeme.

Nem lehet azonban letagadni, hogy a tőke segítségével akárhányszor meg tudjuk könnyíteni a munka helyzetét, fokozni tudjuk a termelőképességét s így fokozni tudjuk a kereset lehetőségét is.

Az egyedül jogos alap tehát, amire a tőkés helyezkedhetik, csak az lehet, ha ebből a könnyebb vagy megszorodott munka-eredményből bizonyos részt kér a munkától azért, mert hiszen azzal, hogy a maga megtakarított tőkéjét (vagy mondjuk elraktározott energiáját) a dolgozó rendelkezésére bocsátotta, nemcsak az afelett való szabad rendelkezéséről mondott le, hanem bizonyos mértékig kockáztatta magát a gyűjtött tőkét is.

Sem erkölcsi alapot, sem jogcímet nem találhatunk tehát más eljárásra, mint arra, hogy a tőke ezen a jogcímen kérheti a munka elért hasznának egy részét és pedig a kisebb részét, az általa nyújtott segítség és az általa vállalt kockázat fejében.

Természetes következménye ennek, hogy a tőkének, ha egyáltalán jövedelemhez akar jutni, *a munka kereseti lehetőségéhez kell szabnia a maga igényeit.*

Minél kevesebbet tud keresni a munka, annál kevesebb kamatra lehet a tőkének igénye, ha csak némileg is biztosítani akarja azt, hogy az adós fizetőképes maradjon s így maga a tőke ne legyen kockáztatva.

Éppen a föld példája az, amivel ezt a tételt a legerősebben alá tudjuk támasztani.

Változott-e a magyar föld értéke?

Ha változott, csak előnyösen változhatott, mert hiszen a megművelés tökéletesedése, a károk ellen való védekezés előrehaladása, a közlekedési eszközök fejlődése lehetővé tették azt, hogy ugyanazon a területen, ugyanazzal a munkával többet tudunk termelni s azt gyorsabban és olcsóbban tudjuk a fogyasztóhoz elvinni.

Nem érthetünk a föld értéke alatt mást, mint a használati értéket, ez pedig kétségbevonhatatlanul fokozódott.

Erősen visszaesett azonban a föld forgalmi ára, vagyis az a pénzösszeg, amennyiért a földet ma értékesíteni lehet.

Csökken a mozgathatósága, az értékesíthetősége, teljesen megszűnt a hitelképessége, s mindennek az az oka, hogy a tőkés teljesen lecsúszott a reális gondolkozás alapjáról és a munka egész keresetét, sőt ennél többet akar önzésében a maga részére biztosítani.

Nem lehet egy munkánál sem a *segítség* ára több az egész elérhető eredménynél.

Nem lehet egy termelésnél sem a munkanélküli jövedelem nagyobb, mint az, amit véres veritékkel, nehéz munkával el lehet érni, lett légyen a munka akár fizikai, akár szellemi.

Erkölcseileg is csak akkor tudjuk a tőkés nagy jövedelemét megindokolni, ha minél több tényleg dolgozót segít abban, hogy többet, jobbat tudjon produkálni, a maga részére is jobb megélhetést biztosítani, amely esetben azután a tőkés nagyobb jövedelme a sok apró részesedésből adódik össze.

Az az eljárás, amit a néhány ezer vagy néhány tízezer tőkés ma követ, erkölcseileg egyáltalán nem indokolható, mert hiszen ebből a szempontból a törekvést csak annak lehet minősíteni, hogy néhány ezer, vagy néhány tízezer a maga gazdasági jármába akarja hajtani a dolgozók százmillióit.

De térjünk vissza a földre.

Miért csökkent le a föld forgalmi ára?

Azért, mert a földből előállított termékek forgalmi ára ma sokkal kisebb pénzösszeg után jelenti azt a kamatot, amit a tőke a maga részére követel, vagy azt a kamatot, aminek ígéretével az aránylag kisszámú nagytőkés rendelkezésére álló bankok és egyéb pénzüzetek magukhoz csábítják és fölszívják az apró dolgozók-

nak legtöbbszörre veritékes munkabérből összerakott filléreit, mint amennyit néhány év előtt jelentett.

Azért szállott le a föld forgalmi értéke, mert a tőke a maga kamat-igényeiben nem alkalmazkodott a gazdaság által elérhető kereseti lehetőségekhez.

Nem a 400 vagy 600 pengő jelzálogos terhelést nem bírja el a magyar föld, de ennek a 9.5—11%-os kamatát nem tudja megfizetni.

Mert tisztában kell lennünk azzal, hogy az ú. n. altruista intézetek hosszú lejáratú kölcsönei is ennek a kamatozásnak felelnek meg.

Olyan kamat-követelések ezek, amelyeket a békeidők judikaturája már egész vigán uzsorának minősített volna.

Adattal is tudjuk igazolni, hogy ez így van.

Ismerünk az egyik nagy közigazgatási egység égisze alatt működő pénzügyintézetet, amelyik 70 féléves törlesztésre bocsát ki záloglevél-hiteleket az adós által fizetendő 8.5% kamat és törlesztési hányad ellenében, ellenben 83%-os árfolyamon fizeti ki a kölcsönt s még ebből is levonja a bekebelezési, becslési költségeket, ügyészi díjat stb. dacára annak, hogy néhány nyomtatvány kitöltésén kívül az ügyletkötés körül effektív komoly munkát senki sem végez.

Az előre fizetett 8.5% kamat, a 83%-os alapon fizetett tőke után már 10 $\frac{3}{4}$ %-nak felel meg.

És, hogy ez tényleges kamatozás, azt semmi sem igazolja jobban, mint az a körülmény, hogy a kölcsönvevő *több mint 15 évig fizeti ezt a járulékot anélkül, hogy a részére, tényleg kifizetett összegből csak egy fillért is törlesztett volna.*

A föld jövedelmezősége, ha a búza árában beállott árcsökkenést vesszük alapul, kb. egyötöd részére csökkent, mert hiszen az előállítási költségek apadása nélkül, sőt azok kifejezett szaporodása dacára (adók!) ugyanannak a kész terméknek a forgalmi értéke majdnem egyharmadára esett vissza.

Az az ingatlan tehát, amelyik a korábbi eladási árak mellett x tőkének a 8%-át hozta meg, ma csak x/5 tőkének hozza meg ugyanezt a %-át.

Ez pedig kézzelfoghatólag azt jelenti, hogy már az a birtokos, aki a korábbi föld forgalmiár 20-ával terhelte meg ingatlanát,

nem képes a kamatfizetés kötelezettségének sem eleget tenni, még abban az esetben sem, ha az előállítási költségek levonásával fennmaradó összes jövedelmét a tőkésnek adja is kamat fejében.

S a legnagyobb hiba ott van, hogy ez az erkölcstelenséggel határos kamat-követelés már évek óta fennáll s ahhoz a legutóbb már említett intézkedésen kívül még eddig egyetlen kormányzat sem mert hozzányúlni.

Megállapíthatjuk azt is, hogy teljesen igazságtalanul.

Vajjon a készpénz, vagy az ú. n. tőke, másféle tulajdon-e, mint a föld vagy a ház?

A földbérekre vonatkozólag bíróilag is érvényesíthető törvényes alapot nyújtottak a kormányzatok arra, hogy a haszonbérelő a változott viszonyokra való tekintettel a bér leszállítását követelhesse.

A lakásbéreket kormányintézkedésekkel állították meg papírkoronás értéken akkor, amikor ez az érték a háztulajdonos legelőnyösebb megélhetését sem fedezhette, sőt még azután is több, mint egy évtizedig kötötték meg a háztulajdonos kezét a lakbérek megállapítása tekintetében.

Egyedül a tőke, mondjuk meg nyíltan a bank-tőke volt az, amelyiknek a jogtalan és igazságtalan s az egész kapitalisztikus világrendet veszélyeztető kamat-követeléseikhez nem mert hozzányúlni senki, sőt ma is csak reszkető kézzel merik érinteni.

Pedig ha jogos volt és indokolt volt a másnemű tőkék (föld, ház) hozadékát, tehát kamatát, a kereseti lehetőségekhez mérten szabályozni, akkor legalábbis ugyanennyire jogos a tőke kamat-követeléseinek a kereseti lehetőségekhez mért állami szabályozása is, annál is inkább, mert míg az ingatlan tőkék minden közteherből bőségesen kiveszik a részüket, s azok alól sem maguk, sem jövedelmeik ki nem bújhatnak, addig ugyanezt a mobil-tőkékről egyáltalán nem mondhatjuk el.

Tehát nemcsak az erkölcsi alapja van meg a kamat-szabályozásnak, de az egyenlő elbánás elve azt meg is követeli.

Rá kell mutatnunk ezenfelül arra is, hogy a hitel megdrágításának és elvonásának az a módja, amit ma a tőke követ, kifejezetten tőkeellenes.

Igen jól tudjuk, hogy az ú. n. tőkének 95 vagy még több %-a nem pénz, nem arany-fedezettel rendelkező érték, hanem köve-

telés, kinnlevőség, amelynek fedezetét legjobb esetben ingatlanok, gyári vagy egyéb termelő berendezések, esetleg árukészletek alkotják.

Ezeknek a fedezeteknek a forgalmi árát devalválja a nagy-tőkés osztály mai eljárása, tehát megsemmisíti a fedezeteknek egy jelentékeny részét, amelyek eddig lehetővé tették ezeknek a követeléseknek pénzzé való realizálását.

Az üzemén kívül helyezett gép: ócskavas; a kiürített gyár-épület: nehezen értékesíthető, használt építőanyag; a felhalmozott árukészlet a mai pénztelenség mellett: alig értékesíthető csődtömeg; és ha megindulna az eladósodott birtokok árverezése, az ingatlan is ezzé válnék, mert három héten belül nem lenne vásárló, aki az árverési vételárakat kifizetni tudná.

Bármilyen erőszakoltnak és keservesnek lássék is ez, nyíltan meg kell mondanunk minden hitelezőnek, hogy ha továbbra is megmarad a jelzálogilag biztosított tőkék után az eddig számított magas kamatok fizetésére irányuló követelése mellett, akkor sem a kamatot, sem a tőkét nem tudjuk nemcsak hogy megfizetni, de biztosítani sem.

Ha ellenben a kamatok *igen erős* csökkentésével módot nyújt arra, hogy a fogyasztóképeség jelentékenyen megjavuljon, ami a termelés megélénkítésének első alapföltétele, ebben az esetben számíthat arra, hogy nemcsak azt az igen mérsékelt kamatot, de magát a tőkét is visszakapja és a javuló gazdasági helyzet lehetővé fogja tenni azt, hogy a termelés később a tőke igénybevételeért magasabb haszonrészesedést biztosítson, azaz magasabb kamatot tudjon fizetni.

Minden olyan megoldás, vagy megoldási terv, amely közpénzekből, vagy összegyűlt alapokból kívánná biztosítani azt, hogy a tőke továbbra is megkapja eddigi magas kamatköveteléseit, (amit erkölcsösnek nem tudunk elismerni) indokolatlan, jogtalan és eredményre nem fog vezetni.

A gazda kamatterhén nem azzal kell segíteni, hogy helyette az állam fizessen a hitelezőnek kamatot akár részben is, mert világos dolog, hogy ez az eljárás nem volna egyéb, mint a banktőke indokolatlan magas kamatköveteléseinek az összes többi ágazatok terhére való biztosítása.

A tőkésosztály elég erős arra, hogy a maga érdekeinek a

védelmét ilyen kritikus időben is állami segítség nélkül megbírja, hiszen nem kell egyebet tennie, mint a maga kereseti (kamat) igényeit leszállítani és pedig a megélhetés szempontjából aránytalanul kisebb mértékben, mint amilyen mértékben a többi, első-sorban a munkájukból élő osztályoknál történt.

Bennünket az erdőgazdaság szempontjából ez a kérdés annál súlyosabban érint, mert a mi termésfelhalmozással dolgozó konzervatív ágazatunk a legnagyobb konjunkturák idején sem hozta meg a benne fekvő tőkék $3\frac{1}{2}$ —4%-ánál nagyobb jövedelmet.

Lehetetlennek tartjuk azt, hogy továbbra is fenn lehessen tartani az ezekre nehezedő jelzálogos követelések elképzelhetetlenül magas kamatozását.

A bekebelezés első célja véleményünk szerint a tőkekövetelés biztosítása, a kamatjövedelem biztosítására csak abban az esetben találunk erkölcsi alapot, ha ez nem több mint az ingatlanból munkával elérhető jövedelemben való arányos részesedés.

Úgy érezzük, hogy a kormányzat elől említett rendelkezése az első lépés abban az irányban, ahol az adós a védelemre feltétlenül rá van szorulva, azt megérdemli és erkölcsi alapon joggal követelheti.

Ha a kormányzat ezen a téren bátor kézzel nyúl bele az ügyek irányításába, nemcsak az egész gazdaságot állítja vele talpra, de az összes adósokon kívül, a kistőkések ezreinek háláját is kiérdemli, mert megmenti részükre azt, amit legtöbbször keserves munkával, önmegtartóztatással kuporgatták össze: magát a tőkét.

A nemzeti vagyon szempontjából pedig el fogja érni azt, hogy újból forgalomképes és hitelképes lesz a csonkaországnak mégis csak legnagyobb vagyona: a vérrel öntözött magyar föld.

2. Reflexió a „reflexiók”-ra.

Lapunk mai számában hozzuk egyik dunántúli oirtokos tagunk észrevételeit azokra vonatkozólag, amiket a szükségletek ellátása, a behozatal kérdése, az árkérdés stb. ügyében ezen a helyen sokszor tettünk szövé.

Készséggel, sőt örömmel adunk helyet minden ellenvéleménynek már csak azért is, mert így módunkban van megfelelni azokra

a sokszor csak a háttérben mozgó ellenvetésekre, amelyek — véleményünk szerint — a magyar erdőgazdaság érdekeinek igen sokat ártottak.

Az első észrevételünk a cikkekre az, hogy az Egyesület „köz-katonáinak” minden választmányi vagy bizottsági ülésen (értve ezalatt az állandó bizottságokat), teljes tanácskozási joguk van, tehát minden kérdéshez hozzászólhatnak, javaslatokat tehetnek, csupán a döntésben nem vehetnek részt.

Mióta az Egyesület mai ügyvezetője átvette az intézkedést, egyes, rendkívül sürgős eseteket kivéve, amikor a lap megjelenési időpontja miatt nem lehetett a választmányi ülés idejét előre közölni, minden választmányi vagy bizottsági ülés meghívóját és tárgysorozatát a lapban előre közzé teszi, sőt a néhány évvel ezelőtt megjelent példányokon mindig rajta volt a megjegyzés is, mely szerint az üléseken minden egyesületi tag részt vehet.

Azóta is 3—4 napilapban is közzé szoktuk tenni a választmányi ülések időpontját, ebből a szempontból tehát tagtársunk panasza teljesen alaptalan.

Ami már most azt a kijelentést illeti, hogy a statisztika révén levont következtetések csak akkor értékesek, ha az élet azokat igazolja, ezt a tételt megfordítva is legalább ugyanolyan joggal hangoztathatjuk.

Azt értjük ezalatt, hogy gazdasági intézkedéseket tenni vagy javasolni a statisztika adatainak figyelembe vétele nélkül felelős tényezőnek vagy magát komolynak tartó érdekképviselőnek nem lehet.

Senkit se vezessenek félre azok a következtetések, amelyeket a kérdés egészét nem ismerő laikusok helyi adatokból akarnak az egész ország viszonyaira vonatkoztatva leszűrni.

Mert nem lehet az egész ország gazdasági rendjét felforgatni tisztán azért, mert az talán egy szűkebb vidékre vagy a lakosok egy szűkebb csoportjára anyagi előnyöket jelentene.

Lényegesen téved a cikkíró úr akkor is, amikor azt állítja, hogy egyszerűen megállapítottuk, hogy „ennyi volt a behozatal, tehát ennyi importra van szükség”.

Ha a hozzászólás előtt kicsit végiglapozott volna az erre vonatkozó cikkeken, mindenütt megtalálhatta volna azt, hogy a belső fogyasztásnak csak avval a részével számoltunk, amelyik

részre vonatkozólag voltak pontos adataink, s ebből a fogyasztásból, valamint a termelés két ízben is bejelentett adataiból vontuk le a következtetéseket.

Hogy a cikkíró következtetései mennyire laikusak, azt éppen a budapesti piacra vonatkozólag tett megjegyzései mutatják.

Nem elégedtünk meg a magunk adataival, hanem megkérdeztük a Budapesti Gőzfavágók Egyesületét is, akik szintén igazolták azt a feltevésünket, hogy az itteni raktári készletek ha meg is haladják a 4000 vasúti kocsirakományt, nem érik el az 5000 vasúti kocsit.

A cikkíró úr nem tudja, de mi tudjuk, hogy a fővárosba az elmúlt 6 hónap alatt 20 ezer vasúti kocsirakománynál jóval több tűzifa futott be anélkül, hogy ezek a „fahegyek” megszáporodtak volna.

Sőt igazolni tudjuk azt is, hogy az elmúlt két évben nagy Budapest fogyasztása meghaladta az évi 40.000 vasúti kocsirakományt.

A raktáron lévő tűzifakészlet tehát nem szeptemberig, de májusig sem elegendő és hol van még attól a következő szeptember, amelyik idő alatt pedig főzni, kenyeret sütni, stb. szintén kell, sőt a közintézmények szükségleteinek biztosítása is részben erre az időre esik.

Ugyancsak számszerűleg tudjuk igazolni, hogy a Csonkaország területén ma már kinn a termelőnél és birtokosnál aligha van 18.000—22.000 vagonnál több olyan fa az 1931—1932. téli termelésből, ami vasúton vagy hajón leendő elszállításra várna.

Ellenben ugyancsak igazolni tudjuk azt, hogy az első félév magyar fa forgalma az 1932. évben ennek közel a kétszeresét tette ki, sőt ha háromnegyedév forgalmát vesszük alapul, a szálított famennyiség — a MÁV szükségletének figyelembe vétele nélkül, — meghaladja ennek a mennyiségnek a háromszorosát.

Pedig azt hisszük, joggal feltehetjük a cikk írójához, mint dunántúli birtokoshoz azt a kérdést, vajjon ez év szeptemberében fog-e tüzelni az 1932—33-as téli termelésű cser vagy tölgy tűzifával ő maga, vagy pedig meg fogja várni vele a november—decemberi időszakot?

Nem először hangoztatjuk ezen a helyen azt, hogy a magyar

erdőgazdaságnak mint termelőnek az ország fogyasztóközönségével szemben nemcsak követelési jogai, de tartozó kötelezettségei is vannak.

Ez a kötelezettség pedig elsősorban az, hogy ma, amikor senki sincs abban a helyzetben a fogyasztók közül, hogy hosszú időre előre készleteket gyűjtsön, el tudja látni a fogyasztót mindenkor olyan fával, amelyik azonnal használható.

Gondoljon csak vissza a cikkíró úr a békeidőre, hogy vajjon adott-e el sok tűzfát, különösen csert és tölgyet a termelés évében, s nem várt-e minden ilyen vágásban a fával legalább egy esztendőt, amíg piacra hozta?

A józanul gondolkozó termelőnek azon kell lennie, hogy a piac igényeit megfelelően tudja ellátni és legalább olyan értékű árut tudjon szállítani, amilyet konkurrens külföldi termelés tud szállítani.

Ami a behozatal kérdését illeti, éppen az Egyesület volt az, aki a román behozatal indokolatlan és felesleges voltára rámutatott és hogy nem egészen eredménytelenül, arra csak azt hozzuk fel, hogy a román behozatal évi 70.000 vagónról 15—17.000 vagónra esett vissza.

Az 1931. év 60.000 vagónos összes behozatalával szemben az 1932. év összes behozatala 35.000 vagónra esett vissza, az 1933. év eddigi fabehozatala pedig alig néhány száz vagón, amiből a román fa 10%-ot sem tesz ki.

Vajjon jogos-e hát a cikkíró úr szemrehányása vagy legalábbis szemrehányó hangja?

Ha a cikkíró úr a régebbi lapszámokat is elolvasta volna, sőt még a nem olyan nagyon régieket is, már rég megtalálta volna azt az állásfoglalásunkat, hogy a közeli környék szükségletét ne tessék a szállítást is megbíró elsőrendű faválasztékokból fedezni.

És most tegye a cikkíró birtokos úr a kezét a szívére és válaszoljon őszintén azokra a kérdésekre, amiket fölteszünk.

Vajjon tudja-e a kormány a birtokost arra kényszeríteni, hogy az ilyen alárendeltebb választékok értékesítése érdekében ne tömje meg a közeli piacot elsőrendű faválasztékokkal?

Vajjon nem célja-e a cikkíró úrnak a saját birtokán és nem kell-e a kormánynak arra törekednie az egész ország területén, hogy minél többet termelve, az importot kiszorítsuk?

Vajjon ennek a többtermelésnek nem az-e a következménye, hogy a többletnek a távolabbi vidékeken kell új piacot keresni?

A kormányzat a maga részéről igen erősen megkönnyítette, sőt minden lehetőet megtett, hogy a magyar fa ezeken a távoli piacokon védve legyen, (vám, tarifa), de vajjon a cikkíró úr és szomszédos társai összeültek-e csak egyszer is anuak a megállapítása céljából, hogy a maguk védelme érdekében mit kellene nekik maguknak csinálniok?

Vajjon olvasta-e a cikkíró úr éppen ezen a helyen sokszor elhangzott azt a figyelmeztetésünket, hogy aki magán nem akar segíteni, azon nem a kormányhatalom, de a jó Isten sem tud segíteni?

Nem mutatunk-e rá ezen a helyen igen sokszor, hogy a birtokos osztály szervezetlensége, sőt mondjuk meg nyíltan, a szervezkedés elől való elzárkózása igen káros következményekkel fog járni?

Nem mutattunk-e rá már két évvel ezelőtt, hogy az általános olcsóbbodás folyamata elől a faarak sem fognak tudni kitérni és egyedül a birtokos osztály céltudatos és következetes eljárása segíthet minden kormánytámogatás mellett is azon, hogy ez az áresés ne legyen katasztrofális, ne legyen zuhanásszerű?

Vajjon tudja-e a cikkíró úr, hogy éppen az Egyesület közbenjárására már elvileg is el van döntve, hogy kőris, tölgy, gertyán és szil műfának az ország egész területére bejönnie nem szabad?

Hogy a többi fanemekben való behozatal is erősen korlátozva van?

Hogy az osztrák áru behozatalánál mi azt kértük és talán el is tudjuk érni, hogy a magyar fűrészárúkészletek % arányos felvételére kötelezzék a kereskedelmet?

Vajjon emlékszik-e a cikkíró úr arra a fölhívásunkra, amelyben kértük, hogy az eladandó készleteket és a termelések várható eredményét közöljék az Egyesülettel, mert nem tudjuk a magyar termelés érdekeit megvédeni akkor, ha a behozatalt igénylőknek nem tudjuk megjelölni azt, hol és milyen mértékben tudják szükségleteiket magyar áruban fedezni.

Vajjon reflektált-e a cikkíró úr ezekre a kéréseinkre?

Nem akarunk a kérdésekkel tovább menni, mert azt hisszük,

hogy lapunk olvasói előtt már ezek után is tisztán áll az a tény, hogy sem a szükséges intézkedések elmulasztásával, sem meg gondolatlan intézkedésekkel nem lehet vádolni a kormányzatot vagy Egyesületünk vezetőségét.

Az erdőtörvény kérdésében a mi álláspontunk az, hogy az ebből várható végleges rendezés anyagilag is csak előnyt fog jelenteni a birtokosok túlnyomó részére, s még nagyobb előnyt a magyar erdőgazdaság összességére.

Elég sajnós, hogy erre vonatkozó kérésünk teljesítésére a kilátás meglehetősen csekély.

A műfabehozatál kérdése.

A kereskedelemügyi minisztériumban legutóbb megtartott tárgyaláson az a megállapodás létesült az ipari érdekeltségek képviselőivel, hogy a tölgy, kőris, szil és gyertyán műfából behozatal egyáltalán nem lesz, a bükk műfabehozatal egyelőre a hámozott lemezipar részben való szükségletének fedezésére terjed ki, dió, nyár, éger és hárs rönkben egyelőre jelentősebb korlátozás nincs, a magyar feldolgozó ipar azonban felveszi a magyar termelés összes enemű használható készleteit.

A bükk rönknél itt külön is felhívjuk egyrészről a nagyobb méretű (40 és több cm vastag) rönkanyaggal rendelkező termelők, de az állami adminisztráció figyelmét is arra, hogy nyári termelésű, nyersen azonnal szállított bükk rönk elég jó áron helyezhető el.

A termelőkét azért, hogy Egyesületünk szívesen nevezi meg azokat az ipari vállalkozásokat, amelyek az ilyen anyag felvételére hajlandók.

Érdemes tehát a nyári termelés gondolatával foglalkozni, de csak előre való lekötés és a minőség ismerete mellett.

Túlzott kötelezettség vállalásától természetesen óvakodni kell, mert a feldolgozó vállalat is csak egyenletes részletekben történő termelés és szállítás mellett vállalhat átvételi kötelezettséget.

Mindenesetre nagyon örvendenénk, ha ezen a téren is sikerülne a ma még nélkülözhetetlennek látszó behozatalt teljesen kiszorítani.

Az állami adminisztráció figyelmét pedig azért hívjuk fel

erre, mert ilyen lekötéseket a termelő csak abban az esetben vállalhat, ha a termelési és szállítási határidőknél ilyen esetekben a megszokott sablontól eltérni hajlandók, s az erre vonatkozó engedélyek soronkívül jutnak el a termelőkhoz.

Célszerűnek tartanók azért, ha a kormányzat már az erdőhivatalokat felhatalmazná arra, hogy az ilyenirányú indokolt kéréseket minden esetben engedélyezzék és köteleznék arra, hogy az ilyen ügyeket legkésőbb 8 napon belül feltétlenül intézzék el.

Általában az összes műfaválasztékoknál nagyon nélkülözzük a termelési statisztika hiányát, valamint azt is, hogy a termelőérdekeltség nincs azzal a bizalommal az érdekképviseléssel szemben és nem helyez arra akkora súlyt, mint pl. a gyáripár.

Aránylag kis vállalatok, aránylag csekély kéréseivel éppen úgy az érdekképvisélet járul a gyáripárnál az illetékes minisztériális tényezők elé, mint a legnagyobbakéval, s ezzel szemben mi a legtöbb esetben vagy egyáltalán semmi, vagy csak feltételes választ tudunk adni arra a kérdésre, hogy a szükséglet hol volna beszerezhető.

Néhány évvel ezelőtt már fordultunk azzal a kéréssel a termelőkhoz, birtokosokhoz és erdőtisztekhez, hogy termelt anyagkészleteiket vagy a várható hozadékot közöljék Egyesületünkkel.

A négy vagy öt tényleges közlésen túl, csak megtámasztásban volt részünk, mintha az Egyesületet kíváncsiskodás vagy üzleti haszon vezette volna a kérdés feltevésénél, holott ránk nézve ez csak számottevő munka- és költségtöbbletet jelentett volna.

Példának felhozzuk a kemény bányafa dolgát.

Legnagyobb bányavállalataink megértő jóindulattal fogadták a kérést, hogy szükségletüket hazai termelésből fedezzék és mindenkit felhívtak ajánlattételre, akire csak gondolhattunk a szükségletek fedezésénél.

Lapunk melléklete gyanánt külön adtuk dr. Tomasovszkynak a bányafáról írt tanulmányát, hogy az egyes bányák által használt méretekről termelőink tájékozva legyenek.

Most is lépten-nyomon hallunk panaszokat — legtöbbsnyire felelőtlen uraktól —, hogy X. vagy Y. uradalom nem tudta tölgy vagy erdei fenyő bányafáját értékesíteni, természetesen azonban mindig akkor, amikor a bányák a beszerzési campagne-on már rég túlvannak.

A legtermészetesebb és legérthetőbb a bányáknak az a törekvése, hogy egész évi szükségletüket a fatermelési időszak megkezdése előtt kívánják biztosítani, annál is inkább, mert hiszen az egyes méretekből átvehető mennyiségek arányos elosztását a termelő is csak így tudja betartani.

Meg vagyunk győződve róla, hogy ma úgy a bányáknál, mint az egyéb felhasználó vagy feldolgozó vállalatoknál meg volna a teljes hajlandóság az alkalmas magyar készletek felvételére, ha azokra fel tudnók hívni idejében a figyelniüket.

Addig azonban, amíg a magyar erdőgazdaság és termelés nemcsak áldozatot nem hajlandó hozni az érdekképviselőt kiépítéséért, de még a meglévővel szemben sem viseltetik elég bizalommal: az érdekképviselőt keze — az erdőgazdaság érdekeinek mérhetetlen kárára — az esetek legnagyobb részében meg van kötve.

Úgy véljük, a mai időkben különösen érdemes lesz ezen egy kicsit gondolkozni.

4. A vagyonadó-pótlék kezelése.

Ide iktatjuk a hivatalos lap ezévi 53-ik számában megjelent 2600/1933. M. E. számú rendelet 19. §-át:

„Az egyenesadók után fizetendő rendkívüli pótlékok és egyes adótételek felemelése tárgyában kiadott 1933. évi 1390/M. E. szám alatt kiadott rendelet 4. §-a a következő új bekezdéssel egészített ki:

„(3) A hitbizományok terhére kivetett vagyonadó-pótlék a hitbizományi tőkékből — visszatérítés kötelezettsége nélkül — fizethető.”

Szükségesnek láttuk ezúton is közölni a kormány erre vonatkozó rendelkezését, mert hiszen az így teljesített fizetéseknek a hitbizományos és várományosok között leendő elszámolását ez a rendelkezés egészen más alapra helyezi.

Véleményünk szerint a mai rendkívüli viszonyok mellett az egyházi, alapítványi és egyéb, az erdőtörvény 17. §-a alá tartozó birtokoknál is indokolt volna az ilyen rendelkezés, mert legalább némileg mentesítené a mostani haszonélvező jövedelmét a túlzott terhelésektől.